

RUTH

1

2

3

4

FEJEZET 1

És lőn azon napokban, a mikor a bírák bíráskodának, éhség lőn a földön. És elméne egy férfi a Júda Bethleheméből, hogy Moáb mezején tartózkodjék; ő meg a felesége, és a két fia.

² A férfi neve Elimélek és felesége neve Naómi; két fiok neve pedig Mahlon és Kiljon; efrataiak, a Júda Bethleheméből valók. És eljutának Moáb mezejére, és ott valának.

³ Meghala pedig Elimélek a Naómi férje, és marada ő és az ő két fia.

⁴ A kik Moábita leányokat vőnek feleségül; az egyiknek neve Orpa, és a másiknak neve Ruth. És ott lakozának közel tíz esztendeig.

⁵ Meghalának űk is mind a ketten, Mahlon is, Kiljon is, és marada az asszony az ő két fia és férje nélkül.

⁶ Felkele azért ő és az ő menyei, és ő visszatére Moáb mezejéről; mert hallotta vala Moáb mezején, hogy meglátogatta az Úr az ő népét, hogy adjon nékik kenyeret.

⁷ És kiméne arról a helyről, a hol volt, és véle a két menyé. És menének az úton, hogy visszatérjenek Júda földére,

⁸ És monda Naómi az ő két menyének: Menjetek, térjeteK vissza, kiki az ő anyjának házához. Cselekedjék az Úr irgalmasságot veletek, a miképen ti cselekedtetek a megholtakkal és én velem!

⁹ Adja az Úr tinéktek, hogy találjatok nyugodalmat, kiki az ő férje házában. És megcsókolá őket; és űk nagy felszóval sírának.

¹⁰ És mondák néki: Bizony mi veled együtt térünk a te népedhez!

¹¹ Naómi pedig mondá: TérjeteK vissza leányaim! Miért jönnétek én velem? Hát ugyan vannak-é még fiak az én méhemben, a kik férjeitek lehetnének?

¹² TérjeteK vissza leányaim! menjetek, mert én már vénebb vagyok, semhogy férjhez mehetnék. Még ha azt mondanám is, hogy van reménységem; még ha ez éjjel férjhez mennék is és szülnék is fiakat:

¹³ Ugyan megvárhatnátok-é őket, a míg felnőnek? Ugyan megtartóztatnátok-é magatokat miattok, hogy férjhez ne menjeteK? Ne, édes leányaim! Mert nagyobb az én keserűségem, mint a tietek, mert engem talált az Úrnak keze.

¹⁴ Azok pedig nagy felszóval tovább sírának. És Orpa megcsókolá az ő napát; Ruth azonban ragaszkodék hozzá.

¹⁵ ű pedig monda: Ímé a te sógorasszonyod visszatért az ő népéhez, és az ő isteneihez, térj vissza te is a te sógorasszonyod után.

¹⁶ Ruth pedig monda: Ne unszolj, hogy elhagyjalak, hogy visszaforduljak tőled. Mert a hova te mégy, oda megyek, és a hol te megszállsz, ott szállok meg; néped az én népem,

és Istened az én Istenem.

17 A hol te meghalsz, ott halok meg, ott temessenek el engem is. Úgy tegyen velem az Úr akármit, hogy csak a halál választ el engem tőled.

18 Mikor pedig látá, hogy erősködik vele menni, nem szóla néki többet.

19 És menének mind a ketten, míglen Bethlehembe érkezének. És lőn, hogy mikor Bethlehembe érkezének, megmozdult az egész város miattok, és mondák: Nemde nem Naómi ez?

20 És ő monda nékik: Ne hívjatok engem Naóminak, hívjatok inkább Márának, mert nagy keserűséggel illetett engem a Mindenható.

21 Többed magammal mentem el, és elárvultan hozott vissza engemet az Úr; miért hívnátok hát engem Naóminak, holott az Úr ellenem fordult, és a Mindenható nyomorúsággal illetett engemet?

22 Így tért vissza Naómi, és vele a Moábita Ruth, az ő menyé, a ki hazatért Moáb mezejéről. Megérkezének pedig Bethlehembe az árpaaratás kezdetén.

FEJEZET 2

Vala pedig Naóminak egy rokona az ő férje után, előkelő derék ember Elimélek nemzetségéből; neve Boáz.

2 És monda a Moábita Ruth Naóminak: Hadd menjek, kérlek, a mezőre, hogy kalászatokat szedegessek az után, a kinek szemei előtt kedvességet találok. És az monda: Menj édes leányom.

3 Elméne azért és odaérkezék, szedegete a mezőn az aratók után, és történetesen oda talált a Boáz szántóföldjére, a ki Elimélek nemzetségéből való volt.

4 És ímé Boáz kijöve Bethleheemből, és monda az aratóknak: Az Úr legyen veletek! És ők mondának néki: Áldjon meg téged az Úr!

5 És monda Boáz az ő szolgájának, a ki az aratók felügyelője volt: Kié ez a leányzó?

6 És felele a szolga, az aratók felügyelője, és monda: Az a Moábita leányzó ez, a ki Naómmal jött a Moáb mezejéről.

7 A ki mondá: Hadd szedegessek, kérlek, és hadd tarlózgassak a kévék közt az aratók után. És ide jöve, és itt marada reggeltől fogva mind mostanig: és csak épen most pihent egy keveset a házban.

8 És mondá Boáz Ruthnak: Ugyan hallod-e édes leányom! Ne menj szedegetni más mezőre és el ne menj innen; hanem menj mindenütt szolgálóim után.

9 Szemeid legyenek a mezőn, a melyet aratnak, és járj utánok. Ímé meghagytam a szolgálknak, hogy ne bántsanak téged, és ha megszomjúhozol, menj az edényekhez és igyál abból, a mit a szolgálak merítenek.

10 Akkor ez arczra borula és meghajtá magát a földig, és monda néki: Hogy-hogy találtam ilyen kedvességet a te szemeid előtt, hogy rám tekintettél, holott én idegen vagyok?

11 Boáz pedig felele, és monda néki: Bizony elmondtak nékem mindent, amit cselekedtél a te napaddal, férjed halála után, hogy elhagytad a te atyádat és a te anyádat és a te születésednek földét, és jöttél ahhoz a néphez, a melyet nem ismertél azelőtt.

12 Fizessen meg az Úr a te cselekedetédért, és legyen teljes a te jutalmad az Úrtól, Izráelnek Istenétől, a kinek szárnyai alatt oltalmat keresni jöttél.

13 Ez pedig monda: Találjak kedvességet a te szemeid előtt uram, mert megvigasztaltál engem, és mert a te szolgálódnak szívéhez szóltál, holott én nem vagyok a te

szolgálóleányaid közül.

14 És az evésnek idejekor szóla néki Boáz: Jer ide, és egyél a kenyérből, és mártsd be a te falatodat az eczetes lébe. És ő leüle az aratók mellé. És pergelt gabonát nyújtott néki, és evett, s jóllakott, sőt még hagyott is.

15 Azután felállott, hogy szedegessen és Boáz megparancsolta az ő szolgálóinak, mondván: A kévék között is hadd szedegessen, és meg ne pirongassátok őt.

16 Sőt húzogassatok ki néki a kévékből is, és hagyogassatok el, hogy szedje fel, és meg ne dorgáljátok őt.

17 És ő szedegete a mezőn mind estiglen, és kicsépelé, a mit szedegetett, és lett abból szinte egy efa árpa.

18 És felvevé és beméne a városba, és napaasszonya látá, a mit ő szedegetett. Aztán elővevé és odaadá néki, a mit meghagyott, minekutána jóllakott vala.

19 És monda néki az ő napaasszonya: Hol szedegettél ma, és hol munkálkodtál? Áldott legyen, a ki rád tekintett. És elbeszélte az ő napaasszonyának, hogy kinél munkálkodott, és monda: Annak a férfiúnak a neve, a kinél ma munkálkodtam: Boáz.

20 És monda Naómi az ő menyének: Áldott legyen ő az Úrtól, a ki nem vonta meg irgalmasságát az élőktől és a megholtaktól! És Naómi monda néki: Közel valónk nekünk az a férfiú; legközelebbi rokonaink közül való ő.

21 És szóla a Moábita Ruth: Még azt is mondta ő nékem: Menj mindenütt az én munkásaim után, a míg csak el nem végzik az én egész aratásomat.

22 És monda Naómi Ruthnak, az ő menyének: Jó, édes leányom, hogy az ő szolgálóival jársz, ne is találjanak téged más mezőn.

23 Így járt ő mindenütt a Boáz szolgálói után, szedegetve, míg az árpaaratás és búzaaratás bevégeződött; és az ő napaasszonyával lakott.

FEJEZET 3

És monda néki Naómi, az ő napaasszonya: Édes leányom! ne keressek-é néked nyugalmat, hogy jól legyen dolgod?

2 Avagy nem rokonunk-é Boáz, a kinek szolgálóival voltál? Ímé ő az éjjel árpát szór a szérűn.

3 Annakokáért fürödjél meg, és kend meg magadat, és vedd magadra ruháidat, és menj le a szérűre; észre ne vétesd magadat a férfiúval, a míg el nem végezi ételét és italát.

4 És majd ha lefekszik, jegyezd meg a helyet, a hol fekszik, és menj oda, és hajtsd fel a leplet lábánál, és feküdjél oda. Ő majd megmondja néked, mit cselekedjél.

5 És ő monda néki: Mindazt, a mit mondasz, megcselekszem.

6 És lement a szérűre, és mindent úgy cselekedett, a mint napaasszonya parancsolta.

7 És Boáz evett és ivott, és felvidámult az ő szíve. És elment, hogy lefeküdjék a garmada szélén; és az eljött titkon, és felhajtá lába felől a leplet, és lefeküvék.

8 Történt pedig éjjél tájon, hogy felrettent a férfiú, és odafordult. És ímé: asszony fekszik az ő lábainál.

9 És monda: Kicsoda vagy te? És az monda: Én Ruth vagyok, a te szolgálód; terjeszszed ki hát takaródat a te szolgálódra, mert te vagy a legközelebbi rokon.

10 És ő monda: Az Úrnak áldotta vagy te, édes leányom! Utóbbi szeretetteddel jobbat cselekedtél, mint az elsővel: hogy nem jártál az ifjak után, sem szegény, sem gazdag után.

- ¹¹ Most hát édes leányom, ne félj! Mindent, a mit mondasz, megteszek néked; mert tudja az én népemnek egész kapuja, hogy derék asszony vagy.
- ¹² És most: bizony igaz, hogy közel rokon vagyok: de van nálamnál még közelebbi rokon is.
- ¹³ Ez éjszakán hálj itt; s majd reggel, ha az megvált téged, jó: váltson meg; ha pedig nem akar téged megváltani, akkor én váltalak meg. Él az Úr! Feküdj itt reggelig.
- ¹⁴ És feküvék az ő lábainál reggelig, és felkele, mielőtt valaki az ő felebarátját megismerheté, mert mondá: Meg ne tudja senki, hogy ez az asszony a szérûre jött.
- ¹⁵ És monda: Add ide a nagy kendõdet, a mely rajtad van, és tartsd. És ő oda tartotta azt. Boáz pedig mért hat mérték árpát, és feladta néki, maga pedig bement a városba.
- ¹⁶ És elméne az ő napaasszonyához, és az monda: Hogy vagy édes leányom? És ő elbeszélte néki mindent, a mit cselekedett vele az a férfi.
- ¹⁷ És monda: Ezt a hat mérték árpát adá nékem, mert monda: Ne menj üresen a te napadhoz.
- ¹⁸ És monda Naómi: Légy veszteg leányom, míg megtudod, hova dõl el a dolog; mert nem nyugszik az a férfiú, míg véghez nem viszi a dolgot még ma.

FEJEZET 4

- B**oáz pedig felment a kapuba, és ott leült. És ímé arra ment az a legközelebbi rokon, a kirõl Boáz beszélt vala, és monda néki: Jer csak, ülj ide atyafi. És az oda ment és leüle.
- ² Ekkor ő maga mellé vett tíz férfiút a város vénei közül és monda: Üljetek ide! És azok leülének.
- ³ És ő monda a legközelebbi rokonnak: Azt a darab szántóföldet, mely a mi atyánkfiáé, Eliméleké volt, eladja Naómi, a ki haza jött a Moáb mezejérõl.
- ⁴ Én pedig gondoltam, hogy füledbe juttatom, mondván: Vedd meg az itt ülõk elõtt és az én népemnek vénei elõtt. Ha megváltod: váltsd meg; és ha nem váltod meg: jelentsd ki elõttem, hogy tudjam; mert rajtad kívül nincs, a ki megváltaná, és én vagyok utánad. És az monda: Én megváltom.
- ⁵ És monda Boáz: A mely napon megveszed a szántóföldet Naómi kezébõl, akkor a Moábita Ruthtól, a megholtnak feleségétõl veszed meg, hogy nevet támaszsz a megholtnak, az ő örökségében.
- ⁶ A legközelebbi rokon pedig monda: Nem válthatom meg magamnak, hogy el ne veszesse a magam örökségét; váltsd meg te magadnak az én rokoni részemet, mert én nem válthatom meg.
- ⁷ Ez vala pedig a szokás régen Izráelben, a megváltás és cserélés alkalmával, minden dolognak megerõsítésére: A férfi lehúzta az ő saruját és oda adta felebarátjának, és ez volt a bizonyosság Izráelben.
- ⁸ Monda annakokáért a legközelebbi rokon Boáznak: Vedd meg magadnak! És lehúzta a saruját.
- ⁹ És monda Boáz a véneknek és az egész népnek: Ti vagytok tanui ma, hogy megvettem mindent, a mi Eliméleké volt, és mindent, a mi Kiljoné és Mahloné volt, Naómi kezébõl;
- ¹⁰ Sõt a Moábita Ruthot is, Mahlonnak feleségét feleségül vettem, hogy nevet támaszszak a megholtnak az ő örökségében, és ki ne vesszen a megholtnak neve az ő atyjafiai közül és az ő helységének kapujából. Tanuk vagytok ma.
- ¹¹ És monda az egész nép, mely a kapuban vala és a vének: Tanuk vagyunk! Tegye az Úr

az asszonyt, a ki a te házádba megy, olyanná, mint Rákhel és Lea, a kik ketten építették fel Izráel házá, és gyűjts vagyont Efratában és szerezz nevet Bethlehembben.

12 És a te házá legyen, miként a Pérecz háza - a kit Thámár szült Júdának - abból a magzatból, a melyet az Úr adánd néked ettől az asszonytól.

13 Elvév annakokáért Boáz Ruthot, és lőn az néki felesége, és beméne hozzá, és megadá az Úr, hogy az fogana az ő méhében, és szült fiút.

14 És mondák az asszonyok Naóminak: Áldott az Úr, a ki ma nem engedte meg, hogy rokon nélkül maradj; emlegessék az ő nevét Izráelben!

15 És legyen ő a te lelkednek megvidámítója, és vénségednek istápolója, mert menyed szülte őt, az, a ki téged szeret, és a ki többet ér néked hét fiúnál.

16 Ekkor megfogá Naómi a gyermeket, és ölébe vevé, és dajkája lőn annak.

17 A szomszédasszonyok pedig nevet adának néki, mondván: Fia született Naóminak, és nevezték az ő nevét Obednek. Ez az apja Isainak, a Dávid atyjának.

18 És a Pérecz nemzetségei ezek; Pérecz nemzé Hesront;

19 Hesron pedig nemzé Rámot, és Rám nemzé Amminádábot;

20 Amminádáb pedig nemzé Naássont, és Naásson nemzé Sálmónt;

21 Sálmon pedig nemzé Boázt, és Boáz nemzé Obedet;

22 És Obed nemzé Isait, Isai pedig nemzé Dávidot.

For other languages please go to **www.wordproject.org**